

ZIDURI

Redactor: Clelia Ifrim
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Corectură: Maria Chiracu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COS, ROBERT

Ziduri : roman / Robert Cos. - București : Cișmigiu Books, 2024
ISBN 978-606-28-1607-0

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062816070

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2024
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

Robert Cos

ZIDURI

roman

CÎȘMIGIU
books

A FOST ODATĂ

„Frumoasă seară. E jumatea lu' noiembrie și parcă dă-n primăvară, nu în iarnă. De câțiva ani tot așa o ține și o dă dintr-una într-alta, de la o zi la alta. Azi sunt +10 grade, mâine vine masa de aer siberian, coboară la 2-3 grade și uite-așa o iau babele și moșii razna prin autobuze. Le crește presiunea atmosferică. Da' ăsta unde a zis că mă așteaptă?”

- Alo, da, cocoș, unde ești?

- *Salut, tati, sunt pe avarii în stație la autobuz la Baba Novac, cum o iei spre Muncii.*

- Aham, în două minute sunt acolo, vin dinspre IOR, fix spre tine vin.

- *Te pup.*

- *Ciaules.*

„Și fata asta, auzi, tu, ce chestie, «nu pot fi prietenă cu cineva la care țin!». Și ce hotărâtă era... cu ochii sclipitori de la lacrimile pe care și le stăvilea. Adică ne despărțim și mă duc singur la teatru, nu? Recunosc că nu m-am gândit la asta. Ne despărțim, ne despărțim, dar rămânem prieteni, mai o piesă, mai o cafea, ca-ntr-un prieten, nu? Nu! Ea nu poate, ea dăruie toate punțile, să mă alunge din inimă și din minte, doar pe stradă ne salutăm ș-atât. A, da, și când se-mbată îi scapă vreun mesaj mai siropos. Of, bine că mi-a reușit eschiva și ne-am împăcat. O piesă de teatru nu e o excursie în Grecia, m-aș fi putut duce singur sau poate cu altcineva, dar eu vreau cu ea, fiindcă nu cunosc pe nimeni altcineva cu care aș putea să am discuții la fel de interesante și... cam atât, din păcate. De-asta cred că, în ceea ce o privește, ne-am înțelege mult mai bine doar ca prieteni. Până o să-și dea și ea seama de asta, rămânem împreună... și mergem la teatru. P-ormă vedem noi.”

- Hai, noroc, Laure, ce faci băiatule?

- Te-așteptam. Da' ce voios ești. Țsta e efectul Raluca?

- Mmm, nu cred, în seara asta ne-am despărțit și ne-am împăcat în decurs de-o oră. Deci...

- Păi de ce, tati? Unde vrei să mergem, mergem în parc în Plumbuita, apoi la mine să-ți dau ăla?

- Dacă-l ai, da! cum să nu, putem să mergem direct la tine dacă vrei, sau...?

- Hai mai bine să facem ceva în parc, că-i frumos afară. O să avem timp toată iarna să ne ascundem ba la unu' ba la altu'.

- Bine, bossule, așa facem. Cu Raluca e... nu-mi place frate - o spun cu o grimasă de sictir, ușoară repulsie ce se aștepta de ceva vreme eliberată - nu știu, parcă ne-ar fi mai bine doar ca prieteni și cred că la asta o să se ajungă curând. Până atunci e perioada aia, știi, de te-mpaci, despartți, și-o tragi până te plictisești sau până apare altcineva. Mi-e comod așa până la urmă, ne vedem când vreau eu, ne-o tragem când vreau eu, dar mă cam offică așa, că e copil.

- Câți ani are?

- Douăș'unu, deocamdată.

- Păi și deocamdată ce vrei? Tu cum erai la 21? mi-o servește cu un rânjel sarcastic.

- Da, da' vezi tu, ea are uneori niște idei, niște gesturi foarte mature, cel puțin până-și dă iar în petic și-mi vine să i-o tai direct „Hai, gata, du-te acas' că ești prea varză”. E cam ciudată, îmi dă impresia că mă înțelege, că am căzut de acord cu niște treburi și după câteva zile se supără că facem ceea ce am stabilit că facem. De exemplu: i-am zis să ne vedem mai rar, că sunt mai aglomerat acum. Am stabilit să ne vedem o dată pe săptămână, poate o dată la două săptămâni. Bun, zis și făcut. Și alaltăieri mă ia la rost că de ce nu ne vedem weekendu' ăsta, că-i e dor, că rămâne singură acasă și nu se întâmplă așa des să rămână singură, ceea ce nu e adevărat, că și săptămâna trecută a fost singură și n-a zis nimic. Așa că și-o arde cam aiurea...

- Da... uite-l și p-ăsta la semafor. Mai degrabă îți vine să-l bați decât să-i dai de cerșeală.

- Care?

- Uite ăsta care vine acuma.

- Aoleoo, ce hâzenie. Chiar că, să-l bați să nu te mai agrezeze cu diformitățile lui.

„Ce monstru, ars pe tot corpu' și cu o mână îndoită nefiresc. Are pielea toată roșie și parcă-l strânge revărsându-i-se micile fâșii albe de piele normală, pline de grăsime. Nu mai are sfârcuri, dar are burtă, iar buzele, îh, cea de sus e mâncată descoperindu-i ușor dinții, iar cea de jos umflată.”

- În Sparta cu el, zic când ajunge în dreptul geamului, și Laur își întoarce privirea spre mine. Se face verde și o luăm din loc.

- Ș-așa cu Ralucuța, nu prea merge.

- Merge, dar parcă-n gol așa, parcă lipsește ceva... Da' știi ce-mi place la ea? Că nu mă atrage așa de tare. Adică lângă ea pot spune nu, mă pot abține și mă pot concentra pe alte chestii mai importante - îmi aruncă o privire de mirare mută, ușor șocată - bine, nu e ca și când nu-mi vine să ne-o tragem deloc, dar nu sunt animal pe lângă ea, cum eram cu Lori, de exemplu. Tu cu Daria cum ești?

- Ne înțelegem, mai nou stau la ea acuma. Bine, și la mine, dar dorm la ea, mănânc la ea. E bine, n-am de ce să mă plâng, e plăcut. De la ea vin acuma, am mâncat un pui bun de la chinezesc, i-am dat una mică s-o liniștesc, să fie toată lumea fericită, și când mă-ntorc poate mai lucrez ceva și mă culc. Mamă, o să adorm ca un bebeluș.

- Da... noi nu ne-am mai tras-o de vreo două săptămâni. Nici n-am avut timp. Puteam să-mi fac până la urmă dar... nu prea am avut chef și, fii pe fază, citesc o carte acum despre niște exerciții sexuale, unde zice că prin sex, prin spermă, ne golim de energie și supunem organismul la un stres în plus. Că, de fapt, ce e sperma? E aportul fiecărui organ la crearea unui alt organ asemănător. E sămânța, e chintesența fiecărui

organ. Ai acolo un ficat în miniatură, un creier, o inimă, ai tot ce e mai bun în tine și, dacă o dai afară, obligi ficatul, inima, toate acestea să producă alte semințe, ceea ce presupune o energie în minus, oboseală și așa mai departe. Și-acolo arată cum să faci să absorbi energia femeii, nu doar s-o absoarbă ea pe-a ta, adică să vă încărcați reciproc.

- Da, interesant... de două săptămâni? O cam chinui, nu se supără? Că femeia asta vrea. Și e simplu, i-o dai și-o liniștești, să vezi ce pisică blândă ai după-aia.

- Mda... (ajungem în fața intrării laterale a parcului) Parchezi aici, lângă grădiniță?

- Păi da, că facem ceva, nu?

- Facem, facem. Da' faci tu, te rog, ca dacă rulez eu iese bătă, nici măcar baston.

- Da, tati, stai liniștit, face băiatu' un cuișor frumos de-o să te lingi pe degete. Dă-mi șantieru'¹ din portieră, vezi că e la mâna ta. Dă-l ușor, că e și juma' de țigare acolo, să nu se-mprăștie.

Laur scoate de sub volan o gălmă mică, cât unghia degetului mare, învelită în aluminiu, iar când o desface tacticos, ca să nu rupă coaja de aluminiu, inundă instantaneu interiorul mașinii cu mirosul ușor citric al mugurelui de iarbă. Este de un verde acid cu mici puncte galbene-portocalii, bine presat și încă umed, ceea ce-i sporește aroma, dar dezavantajul este că ne va zgâria gâtlejurile din cauza asta. Sfârâmițează jumătate de mugur între unghii, degetele devenindu-i lipicioase și impregnate de mirosul care ne-a devenit de ceva vreme la fel de comun ca cel al cafelei, apoi toarnă tutunul din restul de țigară și amestecă firimiturile de plantă în șanțul șantierului. Culoarea amestecului devine maroniu-lichid, probabil și datorită luminii felinarului ce intră timid prin parbriz. E pustiu în jurul nostru. Martori ne sunt trei mașini parcate, depărtate una de alta, și scuarul din fața grădiniței, care adăpostește o placă memorială sufocată de

¹ Coală/foaie/revistă pe care se amestecă tutunul cu marijuana.

buruienile hrănite de veșnica băltoacă ce-l înconjoară. Grădinița baricadată de un gard înalt, opac, aduce mai degrabă cu un centru de minori decât cu un loc de joacă și de educare.

- Dă-mi foițele din torpedou, ai făcut filtru?

- Acum.

Dintr-un sfert de cartelă de metrou fac un filtru cât mai cilindric posibil și îi înlătur cu bricheta franjurile de hârtie de la un capăt. Le ard rapid, astfel încât să nu se prindă gustul de ars pe filtru, și i-l pasez lui Laur, care-i dă o formă foiței pornind mai ascuțit de la filtru și sfârșind cu o mică gură de trompetă, pe care o umple cu amestecul maroniu, presărându-l cu grijă să nu lase niciun spațiu liber ce ar putea fi umplut cu aer provocator de accese de tuse ftizică. Nivelează amestecul, rulează ușor foița învelind drogul în giulgiul de hârtie, unge marginea lipicioasă a foii cu limba și o presează cu vârful degetelor. Jointul e aproape gata, îi răsuțește gura de trompetă și arată de parcă ar scoate limba la noi, o limbă subțire, împletită, diogenică.

- Gata, tati, îți place?

- Tu și Paul le faceți cel mai bine, se vede că puneți suflet în ceea ce faceți, zâmbesc prietenos și ies din mașină.

- Da, bine, Paul ăla a făcut o pasiune din asta, a stat ore pe Youtube să vadă cum se rulează mai ușor și mai frumos, mi-o spune de peste capotă.

- Și fumează non-stop. Și la muncă și acasă, și la mall și la masă; o luăm pe o alee spre gârlă trecând pe lângă un paznic. Și-și face treaba. Adică nu l-am auzit vreodată spunând că trebuie s-o lase mai moale c-a dat-o-n bară sau ceva, nu, omu' e pe treaba lui și-i merge.

- Deocamdată, mi-o spune cu o privire serioasă.

- Deocamdată de cinci ani and counting.

- Da... dar....

- Știu, nici eu n-aș putea să mă legumizez așa mereu.

Oricum, mie mi s-a cam luat, parcă nu mai are haz. În niciun caz cum avea la început. Băi, Laure, mai ții minte cum mă strâmbam de râs? Și tu cum tăceai, de nu putea nimeni să te

facă sa vorbești. Nu voiai și nu voiai. Ai tăcut vreo două ore atunci sau cât?

- Cam așa, zâmbește cu privirea parcă plutind în trecut.

- Cip se tăvălea pe asfalt de râs, eu mă sufocam fiindcă nu mă puteam opri din râs și nici măcar nu mai știu de ce râdeam.

- Da, nici eu. Era degeaba, râdeam de râsurile noastre. Luam unu' de la altu' și nu ne mai opream.

- Acum, ce facem? Fumăm și stăm leșinați pe bancă. Parcă suntem daviști² să mor io.

Ajungem la gârlă, în fața unei fântâni arteziene rupte parcă din vremea răposatului. Același stil comunist rigid, ruginit, o arătare de fier mâncată de căcatul păsărilor și de nepăsare. Formată dintr-o bilă cu multe orificii în formă de mici trompetuțe care stropesc vara cu apa jechoasă a gârlei, susținută de o platformă ce, probabil în mintea arhitectului, tovarăș de pahar cu primarul, ar trebui să joace rolul unei scene a spectacolului acvatic. Dar mormanul ăsta de fiare dă parcului un aspect părăsit, de film SF apocaliptic. Putoarea emanată de gârlă și nivelul ei scăzut ce lăsa pe alocuri la vedere secretele-i împuțite, cauciucuri, șobolani morți, păsări putrezite, pești puturoși, sporesc aspectul SF.

Ne găsim un loc pe malul gârlei, unde Laur aprinde țigara cu droguri în timp ce-mi dă replica.

- Știi frate, nici mie nu-mi convine, d-aia nici nu mai stau așa mult cu grupu' ăsta. Mai răruț că-i mai drăguț. Un cui așa într-o sâmbătă, duminică merge, da' nu cum fac ei, cum încă mai fac de ani de zile, în fiecare seară iar în weekend la club se sparg în ultimu' hal. Ai auzit ce-a făcut Dodi sâmbăta trecută? Ia, trage.

Iau cuiul discret, apropiindu-mă de el de parcă aş vrea să-l țin de mână sau să-i scot ceva din buzunar.

- Nu, ce? Trag adânc în piept și țin fumul acolo câteva momente, cu privirea la Laur, ascultându-i povestea.

² Cei care se droghează cu heroină.

- S-a îmbătat. Rău. A băgat vreo patru boabe³. Iar s-a îmbătat, mai rău, că s-a trezit la un moment dat în club că-i făceau bodyguarzii poze. Descălțat. Și-a pierdut biletul de la garderobă și și-a luat altă geacă. A lui era de piele, neagră și ăla de la garderobă i-a arătat mai multe, iar el a luat una de fâș maro. Geaca tocmai și-o cumpăraseră săptămâna trecută. L-a dus un bodyguard acasă cu mașina, bine, îl cunoștea, nu așa că era el băiat bun. Adică s-a rupt în ultimul hal, ca de obicei.

- Mamă... bine că face față la muncă - mai trag un fum mic, deja mă simt un pic amețit - cu acte, cu numere...; trag, apoi i-l pasez.

- L-a mutat de-acolo, cică e undeva unde nu mai poate să facă combinații, că au intrat pe fir ăștia de la DNA. A dat niște declarații și cică ar fi sub urmărire. O arde pe burtă acum. Îl cam deranjează la buzunar (trage și vorbește un pic pițigăiat, de la fum), da' ce să-i faci, mai bine așa decât să-i dea vreo suspendare sau altceva.

- Da, da, normal. Zi-mi cum facem cu alea. Câte-mi dai? O sută?

- Îți dau o sută, da', mai ai? trage calm de parcă ar savura o țigară obișnuită și suflă fumul în sus pentru a alunga mirosul ușor înțepător, aromat de iarbă. Bine că e pustiu parcul la ora asta, poate și fiindcă s-a lăsat răcoarea.

- Mai am vreo douăzeci.

- E bine. ăsta e mai umed, dar până dai tu ce mai ai se face tocmai bine, bun de pus pe grătar.

- Oricum, începe lumea să se învețe.

- Le și dai bine. Nimeni n-a dat până acum gramu' gram. Nici măcar Mariusy. Și ăla dădea bine, 0,9.

- Da' nu e gramu' gram. Tot nu se simte clientul respectat 100%. Și nici nu e, că-l furi, cu puțin, aproape deloc, ce-i 0,1, aproape nimic, dar e un prag psihic și contează pentru el. D-asta zic că începe lumea să mă sune din ce în ce mai des și nu vreau să am pauze, că rămân fără stoc.

³ Pastile ecstasy

- Știu - îmi pasează cuiul și-și îndreaptă privirea moleșită spre fântână - ai nevoie de continuitate, să se-nvețe, și-apoi poți să mai dai rateuri, da' la început nu cade bine, te strici.

- Daa, trag două fumuri scurte unul după altul, de-acord! Mă înec după primii pași.

- Mai stai și tu câteva zile, că-ți ajung alea douăzeci până atunci.

- Nu știu ce să zic despre asta, cererea promite să crească vertiginos, o zic pe un ton academic, ironic.

- E, vezi tu.

- Da, mai trag un fum și i-l returnez pe nea gigi. Mă descurc.

„Asta e partea proastă când ai un singur furnizor, depinzi de el, iar când mai e și intermediar, n-ai ce face, dai și comisionu' la băiatu'. Amicul nu vrea să-mi facă legătura cu dealerul, încă. Mai vrea și el o șpagă, să-și ia cauciucuri noi. Da' e bine și-așa, nu mă grăbesc. Stash-ul următor îl iau de la sursă direct, așa că nu strică să am răbdare. Cu toate astea, tot dependent de cineva voi fi. Cel mai bine este să te autosușții, dar asta e altă poveste. Cât stau cu ai mei...”

- Ți-a venit coletu'?

- Încă nu. Le-am tot trimis mailuri ălora, m-am certat un pic cu ei că tot aștept de, se fac aproape patru luni, și nimic. Ei zic că l-au trimis, dar mi-e să nu se fi pierdut sau să nu-mi fi dat țeapă. Aștept acum, n-am ce să fac. Jointul e aproape pe terminate, iar Laur vrea să-mi lase mie ultimele fumuri. Amețeala și moleșeala m-au lovit din plin în cerebel și-l refuz. Îl las pe el să tragă ultimul fum, apoi îl aruncă.

- Și cum îl faci? Iar îl fierbi opt ore și iar îi zici lu' maică-ta că e pentru memorie? râdem amândoi pe același ton leneș. Observ că i s-au înroșit ochii dintr-o dată, sau dintr-o dată încep să observ eu. Cred că și ai mei sunt la fel de roșii. Gândurile încep să o ia la pas alergător și să cadă claie peste grămadă ca într-o-ncălceală de bicicliști maratoniști.

- Nu frate, îl mâncăm. E praf ăsta. Un kil de praf de cactus. Bine, porția de persoană e cincizeci de grame, hai,

șaptezeci ca să ți-o dea ca-n filme. Cred că atât am luat eu data trecută și a fost experiența vieții mele.

- Cu tabloul ăla care se mișca parcă, nu?

- Ce să se miște mă, că dansa. Era un tablou cu un negru cu un saxofon în mână, o pălărie galbenă pe cap și un sacou galben. Asta era în O. Pub, până să ajungem acolo a fost altă poveste, dar cu negrul ăla am simțit că e apogeul. Eu mă tot gândeam că gata, mi-a trecut efectul, asta fusese tot, și când îmi îndrept privirea spre tablou, toată imaginea începe să se distorsioneze acvatic, să se unduiască, să devină mai colorată, să aibă o textură de parcă ai fi putut s-o simți. A fost uimitor. Aștia erau în stânga mea, dar eu mă întorsesem cu spatele la ei și cred că trecuseră vreo câteva minute până să se sesizeze ei că sunt hipnotizat de ceva și au început să mă strige «Dane, bă, Dane.» «Ce face ăsta mă?». Eu nu voiam să mă uit la ei fiindcă îmi era teamă că se duce imaginea. Până la urmă, m-a zgâlțâit Andreas și m-am întors supărat spre ei, dar oarecum resemnat. Credeam că, gata, a zburat efectul, da' totuși eram mulțumit și cu atât. Când m-am întors spre ei, ei se luaseră cu altceva și nu-mi mai dădeau atenție, așa că mi-am îndreptat iar privirea spre negru. Și ce crezi, negrul dansa și se unduia de parcă tocmai atunci era pictat. Am rămas mut de fericire. Nu plecase. Era acolo ca să rămână, iar eu mă simțeam de parcă tocmai mi se îndeplinise un vis. M-am întors încrezător spre ceilalți și i-am privit zâmbind. Cred că s-au speriat puțin, dar nu-mi păsa. Apoi, în fața noastră era o hartă cu lumea de acum câteva sute de ani, frumos desenată, dar ascunsă de o lumină obscură. Deodată, țările începuseră să se miște, să se transforme ca niște nori care se disipă, ca mai apoi să se condenseze, dar în altă formă. Asta m-a surprins și mai tare, că am țipat și le-am atras și lor atenția «băi, uitați-vă la harta asta!». Ei se uitau, da' degeaba. Atunci, Andreas a zis ceva de genul «Eu chiar cred că tu ai luat porția cea mai mare». Și așa era, pe când Mișu și Lazăr se căcăiau cu terciul lor de praf de cactus și zeama de lămâie, eu

îi dădeam înainte și stingeam cu Prigat de portocale. Simțeam ciment în stomac, dar nu m-am oprit până nu am terminat tot ce aveam în cană.

- Ai mâncat tot, așa cum te-a învățat mama.
- Da... și a meritat chinu'...
- Hai, mergem.
- Da.

Ne îndreptăm tăcuți spre mașină și mă simt oarecum stingherit, stângaci. „Oare am fost ridicol povestindu-i lui Laur despre experiența mea cu atâta pasiune? Țsta m-o crede mare drogat acum... E na, ce contează ce crede el, oricum Laur e de treabă, n-are prejudecăți d-astea. Sau....? Of, în momente de genul ăsta mă-ntreb de ce căcat fumez dacă mă paranoiesc așa. Oricum, bine că am lăsat-o mai moale acum. De la un cui pe zi la fumător de weekend e ceva. Dar totuși, dacă nu-mi oferă nicio plăcere, de ce continui? Că mi-e aiurea când ajunge la mine cuiul și dacă refuz aud mereu «de ce nu fumezi frate?» și iar explicații, iar grimase, iar am impresia că sunt înconjurat de proști sau că eu sunt ăla cel mai prost.”

- La muncă merge treaba? mă-ntreabă în timp ce ne urcăm în mașină, unde e un pic mai călduț decât afară. Ne facem comozi și în câteva secunde suntem în drum spre apartamentul bunicii lui. E unșpe ceasu', în maxim o oră rezolvăm ce avem de rezolvat și-apoi îl las pe moș Ene să-și facă de cap cu mine.

- Merge, tocmai am ieșit dintr-o perioadă mai aglomerată. Mă duceam la șapte dimineața la birou și plecam la șase. Eram chiaun. Când a venit weekendu' am dormit încontinuu de-a crezut mama că sunt bolnav.

- Mai sunt și zile d-astea, în special la sfârșitul proiectelor, pe ultima sută de metri parcă turbează toți, vor acum tot ce nu s-a făcut într-un an.

- Urât stil de muncă. Peste tot îl întâlnești.

- Din păcate, da. La mine de-abia am început un nou proiect și deocamdată e lejer. Definim parametrii, sistemul, e mai mult așteptare acum, stai să primești fișiere din toate părțile.

Aproape am ajuns. Face stânga după secția de poliție, ocolește și parchează mașina în spatele blocului. Urcăm tăcuți, ascultând geamătul lin al liftului și gândurile noastre. Descuie ușa rapid cu un gest reflex și mă gândesc cum o să facem dacă se trezește bunică-sa, însă mă liniștește el, spunându-mi că e plecată cu ai lui la țară, la pomană. Intrăm încălțați în sufragerie și mă lasă să aștept câteva minute în compania vitrinei maro, cu bibelouri poate mai în vârstă decât mine. Se întoarce cu o cutie de pantofi pe care o pune pe masă din mijlocul camerei, tot maro, cu mileu deasupra și un geam care o acoperă alături de mai multe poze vechi. În stânga mesei e o canapea mică pe care aș fi vrut să mă așez, iar în celălalt cap al ei este vitrina. Laur vine grăbit tocmai când dau să mă așez. Desface repede cutia, scoate croitorul⁴ pe care așază capacul cutiei. Îl pornește și pune pe cutie o pungă zip-lock plină cu iarbă. 100 de grame.

- Uite, tati, e bine?

- Da, frate, cum...

- Vezi, uite, e cam umedă, o ții și tu pe calorifer când pleacă ai tăi la muncă și...

- Da, da, las' că văd eu cum și în ce fel. Trebuie să-ți dau patrușcinci, da?

- Dă-mi patruzeci.

- O, bravo la băiat, e promoție - o zic zâmbind, bucuos că am economisit cinci milioane și că o să am profitul mai mare decât calculasem inițial.

Profit tocmai bun pentru a investi mai mult în următorul stash. După calculele mele, dacă ajung în șase luni la un kil, îmi fac banii necesari pentru Sud America și mă potolesc. Asta dacă nu mă-nvăț și mi-o iau în cap.

Pun patru mii de lei pe masă. Laur îi ia fără să-i numere, îi bagă în cutia care mai ține încă o pungă cu verdeață, la fel de plină ca cea pe care mi-a dat-o mie, strânge

⁴ Cântar mic de precizie, al cărui scop initial este cântărirea bijuteriilor